

У державному бюджеті на 2019 рік передбачено 800 млн. грн. на розвиток фермерських господарств для часткової компенсації вартості закупленого насіння сільськогосподарських рослин вітчизняної селекції та надання консультативних послуг, фінансової підтримки сільськогосподарських обслуговуючих кооперативів, часткової компенсації (15%) вартості придбаної сільськогосподарської техніки та обладнання вітчизняного виробництва, а також для здешевлення кредитів. [4]

Список використаних джерел:

1. Застрожнікова І.В. Історичні аспекти державного регулювання сільського господарства України / Міністерство фінансів України, Академія фінансового управління, науково-дослідний інститут. Наукові праці НДФІ, науковий збірник, випуск 4 (61) 2012. – с.37-40.

2. Застрожніков А. Г., Застрожнікова І.В. Місце і роль фермерських господарств в системі агробізнесу / А. Г. Застрожніков, І.В. Застрожнікова // Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки). – Мелітополь : Люкс, 2010. – № 2. – С. 106– 116.

3. Застрожніков А.Г., Застрожнікова І.В. Державна підтримка інфраструктури села, як передумова сталого розвитку сільського господарства країни. / А.Г. Застрожніков, І.В. Застрожнікова // Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки) / За ред. М.Ф. Кропивка. – Мелітополь: Вид-во Мелітопольська типографія «Люкс», 2016. - №1, – с.148-152.

4. Офіційний сайт Міністерства аграрної політики. Точка доступу. http://minagro.gov.ua/uk/support_apk?tid_hierachy=1395

Науковий керівник: Застрожнікова І.В.

АНАЛІЗ ОСОБЛИВОСТЕЙ ВИРІШЕННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ СПОРІВ

Коцюба С.І., *lena.kompas@ukr.net*

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

Відповідно до ст. 158 Земельного кодексу України, земельні спори вирішуються не лише судом, а і органами місцевого самоврядування та виконавчої влади з питань земельних ресурсів:

«1. Земельні спори вирішуються судами, органами місцевого самоврядування та органами виконавчої влади з питань земельних ресурсів.

2. Виключно судом вирішуються земельні спори з приводу володіння, користування і розпорядження земельними ділянками, що перебувають у власності громадян і юридичних осіб, а також спори щодо розмежування територій сіл, селищ, міст, районів та областей.

3. Органи місцевого самоврядування вирішують земельні спори у межах населених пунктів щодо меж земельних ділянок, що перебувають у власності і користуванні громадян, та додержання громадянами правил добросусідства, а також спори щодо розмежування меж районів у містах.

4. Органи виконавчої влади з питань земельних ресурсів вирішують земельні спори щодо меж земельних ділянок за межами населених пунктів, розташування обмежень у використанні земель та земельних сервітутів.

5. У разі незгоди власників землі або землекористувачів з рішенням органів місцевого самоврядування, органу виконавчої влади з питань земельних ресурсів спір вирішується судом [1]»

Деякі вчені вказують на неконституційність даного положення. На їх думку, воно суперечить с. 124 Конституції України, за якою правосуддя здійснюється виключно судом [2].

На нашу думку, суперечність у даному випадку відсутня. Слід відрізнити поняття «вирішення спору» та «правосуддя». Вважаємо, що ці поняття співвідносяться між собою як ціле і частина. Відмежувальною ознакою правосуддя є те, що при його здійсненні вирішення спору характеризується остаточністю і неможливістю його оскарження до іншої системи органів.

З іншого боку, на наш погляд, норми ст. 158 Земельного кодексу України, які дозволяють вирішувати земельні спори іншим органам, крім суду (а відповідно, і ст. 159-161 ЗК України, які регламентують різні аспекти вирішення спорів цими органами), є декларативними і не мають практичного застосування. Практично всі спори, вирішення яких віднесено до компетенції органів місцевого самоврядування та земельних ресурсів (ч. ч. 3 та 4 ст. 158) підпадають під категорію спорів, вирішення яких ч. 2 тієї ж статті віднесено до виключної компетенції суду – спорів з приводу володіння, користування та розпорядження земельними ділянками.

У спеціальній літературі висловлюються пропозиції запровадити спеціальну форму та механізм вирішення земельних спорів, а також запровадити спеціалізовані земельні суди [3, с. 11-17]. Як видається, у сучасних умовах, коли навіть існуючі суди стикаються із проблемами матеріального та фінансового забезпечення, більш перспективним є запозичення позитивного досвіду США та інших країн, де використовується т. з. медіація – посередництво, сприяння виробленню компромісу. По ряду категорій спорів досудове звернення до медіатора є обов'язковим. Медіація довела свою дуже високу ефективність і дозволила розвантажити суди. Як видається, правило про обов'язковість медіації доцільно було б передбачити для окремих земельних спорів (зокрема, з приводу дотримання правил добросусідства, межових спорів тощо).

Крім того, наприклад, у США запроваджено суд для дрібних спорів, в якому справи розглядаються за спрощеною процедурою, позивачеві достатньо викласти сутність своєї вимоги. Рішення суду є остаточним і оскарженню не підлягає. Сума позову обмежена, суд захищає право лише шляхом присудження до відшкодування шкоди, збитків або виконання грошового обов'язку в натурі. Такі суди також могли б сприяти ефективному захисту земельних прав і дозволили б розвантажити існуючу судову систему.

Список використаних джерел:

1. Земельний кодекс України// Відомості Верховної Ради, 2002, № 3-4 ст. 27;
2. Конституція України. – Харків: Парус, 2006. – 48 с.;
3. Лейба Л. В. Деякі питання судового захисту земельних прав // Земельне право України. – 2006. - № 4;
4. Нестеренко О.М. Проблемні питання адміністративно-правового забезпечення законності у сфері земельних відносин. Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки), 2013 р., № 2(6), – С. 300-309.

Науковий керівник: Нестеренко О.М., к.ю.н., ст. викладач